

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa P. D.
przeciwko Skarbowi Państwa – Komendzie Powiatowej Policji w S.,
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 14 maja 2026 r.,
w przedmiocie skargi P. D. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym
w Rzeszowie w sprawie o sygn. I C 608/20 i Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie
o sygn. I ACa 1336/24,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według
właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie.**

UZASADNIENIE

Skargą z 18 listopada 2025 r. (data prezentaty) skarżący P. D. wniósł skargę
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w
postępowaniu toczącym się obecnie przed Sądem Apelacyjnym
w Rzeszowie o sygn. I ACa 1336/24. Skarżący imieniem własnym wniósł o:
stwierdzenie, że w postępowaniu tym nastąpiła przewlekłość postępowania,
która narusza jego prawa (1); zasądzenie odszkodowania od Skarbu Państwa
jako zadośćuczynienie za straty moralne w kwocie 20 000 zł (2).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, ponieważ właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Rzeszowie.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny jest przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 12 listopada 2024 r., I NSP 256/23; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 14 stycznia 2025 r., I NSP 426/24; z 16 stycznia 2025 r., I NSP 442/24; z 11 marca 2025 r., I NSP 293/25; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25; z 21 maja 2025 r., I NSP 144/25; z 11 czerwca 2025 r., I NSP 173/25, z 18 września 2025 r., I NSP 289/25; z 26 listopada 2025 r., I NSP 349/25, z 26 listopada 2025 r., I NSP 366/25, z 26 listopada 2025 r., I NSP 396/25; z 11 grudnia 2025 r., I NSP 18/25; z 29 stycznia 2026 r., I NSP 497/25; z 29 stycznia 2026 r., I NSP 576/25; z 29 stycznia 2026 r., I NSP 6/26; z 3 lutego 2026 r., I NSP 510/25; z 16 kwietnia 2026 r., I NSP 134/25).

Po przeprowadzeniu analizy treści skargi oraz akt sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że skarga obejmuje postępowanie przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie w sprawie o sygn. I C 608/20 i Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie

o sygn. I ACa 1336/24. Samo oświadczenie wnioskodawcy w tym przedmiocie nie jest tu rozstrzygające (*falsa demonstratio non nocet*).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., który stosuje się do niniejszego postępowania na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

[kf]

[a.ł]